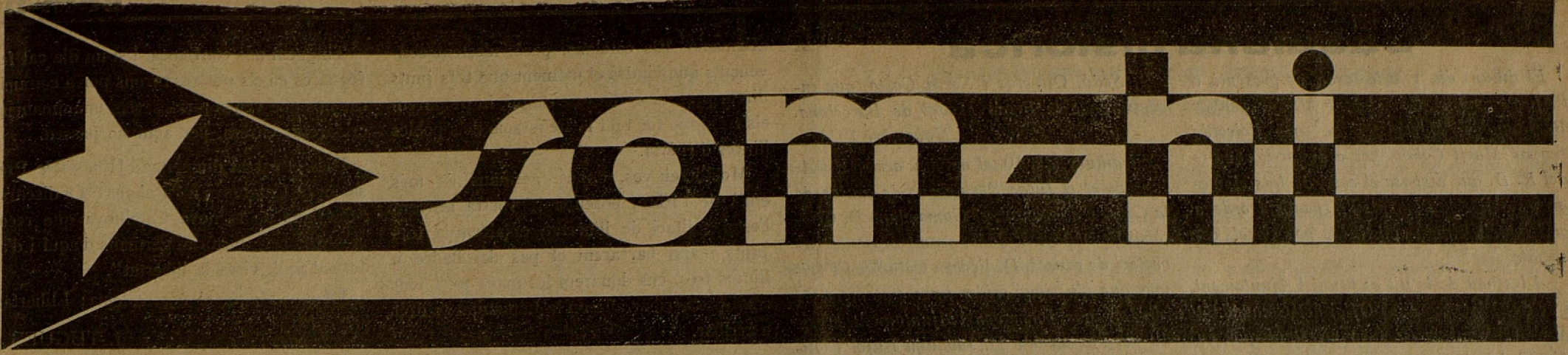

Del 1 Octubre 23 al 24

any 1 - 5 de maig 1934 - núm. 3

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: sant anastasi, 2

número solt: 20 cèntims

editorial

Extraordinària importància revesteixen els moments polítics actuals, perquè vulguem silenciar-los.

Com a catalans ens interessa d'una manera especialíssima posar de relleu davant l'opinió pública, la curiosa coincidència d'actuació entre Gil Robles i Ventosa Calvell.

Com a nota a destacar cal anotar la sessió parlamentària del passat dimecres, entorn el debat polític de presentació del govern Samper, on la Lliga i la «Ceda» sortien en defensa del nou govern.

Que tothom sàpiga a que atendre's. Per a la Lliga no hi fa res que Gil Robles digui que ell vol acabar amb l'autonomia de Catalunya. L'irritació del homes de la Lliga pel desprecí que el poble li ha manifestat, li ha fet perdre el control dels seus actes i per això veiem a Ventosa i Calvell de bracet amb Gil Robles, el qual com a justa correspondència recolzarà la proposició que la Lliga vol presentar un dia d'aquests, contra la llei de contractes de conreu votada pel Parlament Català.

patriotisme lliguer, patriotisme de fira

Lliga Catalana, ja fa temps que ha buidat la brutícia dels seus escons parlamentaris i s'ha retirat del Parlament Català i dels Municipis de Catalunya, en una retirada covarda i sense glòria, donant la cua a l'enemic que els perseguí i els alluma amb les seves càrregues victorioses i democràtiques que fan caminar besant la pols de l'enveja i del despit als prohoms de Lliga Catalana.

Que se'n vagin ja d'una vegada i deixin d'enfosquir el cel de les nostres llibertats amb les seves ales negres de corbs de mala estrugància.

Que s'en vagin ja, i cloguin la seva boca pudenta dintre els seus caus de conspira i que calli la seva premsa inútil i descarada. Què ens fa tot això a nosaltres si hem estrípat els nostres vestits com una protesta i s'ens ha vist la consciència clara i neta, no pas com la d'ells que no són ni tant sols sepulcres emblanquinats que sols d'acostar t'hi ja et fereix la mala olor de podridura i de mala intenció. Per demés, però, fan olor de lo que són; olor de cadàver que pugna per sortir de la seva tomba per assolir el seu ideal, fet a base de finances i d'egoïsmes i abastar-lo amb les seves mans impures i gastades amb el frec de totes les males administracions i rentades amb l'aigua bruta de tots els fracassos i de totes les censures.

Per què s'ha retirat la Lliga dels Consistoris i del Parlament...?

A on és el seu abrandat patriotisme i el seu ideal autonòmic?... Si amb una bufada i amb unes paraules de Gil Robles, amo i senyor de totes les sagristies i dels casals de la Lliga s'ha ensorrat com el Banc de Barcelona, com si res; o s'ha liquidat com el partit del senyor Lerroux, per què, doncs, fer gala d'un patriotisme fet a base de citrat de magnèsia que es dissol al primer con-

tacte amb l'aigua avasalladora?

Per què s'ha retirat la Lliga? Potser perquè ha vist que les esquerres li guanyen la partida amplament i envejosa i de mala llei com és, ara vol resquitar-se jugant-se Catalunya amb la desesperació de la darrera carta...?

Que pari compte la Lliga amb les seves juguesques desgraciades. Que vingui si vol cara a cara a lluitar amb nosaltres, que li donem batalla davant de tota l'opinió i davant de tot Catalunya. Que si el poble ha demostrat la seva preferència i el seu anhel per les esquerres, per què ara Lliga Catalana, es posa contra el seu mateix poble?... Faritzes com són no vacillen en vendre's la seva pàtria, la seva mestressa amb tota la inconsciència d'un Judes als seus enemics. La Lliga vol vendre's Catalunya, però els catalans som de bona llei, de bona fusta, i no permetrem els seus manegaments sinistres. Que pari compte la Lliga, que potser molt aviat brotarà del nostre poble, que per desgràcia és d'ells, dels Judes maleïts, la flama redemptora que els consumirà com una purificació benèfica. Els purificarà com una necessitat nacional. La Lliga no té d'existir ni d'enterbolir la nostra vida. El poble, amo i senyor de les obres de Catalunya, decidirà. Però si que tenim de dir-ho, ens convé un vint-i-cinc de març laic. Convé fer una purificació eliminant les males herbes i la Lliga és la pitjor de totes les males herbes. Es la cicanya que no deixa créixer el blat de les nostres aspiracions. Es l'herba malèfica que s'enrotlla al cos de les nostres llibertats per ofegar-les i convé que vingui una falç de segador que amb mà ferma i sense vacil·lacions netegi l'horitzó. La Lliga hi sobra a Catalunya. El poble ja sap el que té de fer.

AUDACIOUS.

fora caretes

Un senyor de molt poca moralitat esportiva a la política?

Quan l'esport atlètic passava desaparcebut per complet a Badalona uns quants entusiastes del dit esport, creaven la primera secció d'atletisme veient tota mena de dificultats que a tota secció novella se li presenten, arribant a donar un nom prestigiós a Badalona com a ciutat esportiva.

Quan aquests entusiastes tenien feta l'organització, un senyor nou vingut de cop i volta, tot seguit es féu veure com a gran entusiasta i aquells amics creïeren de bona fe que havien trobat l'home que acabaria de portar a terme l'obra iniciada. Per aquest motiu el nomenaren president de la secció.

Passà el temps i aquells minyons, enduts pel seu entusiasme arribaren allà on s'havien proposat veieren complerts les seves aspiracions, quedaren campions de Catalunya i de la Península, el nom de la nostre ciutat és fèu gran atlèticament i fou aleshores quan es donaren compte que el senyor de referència, els havia enganyat, que el seu fingit entusiasme no tenia altre finalitat que la de guanyar-se adeptes fent-se veure per les seves conveniències personals i mirar de crear-se una plataforma per a fer-se valer dintre els organismes locals.

D'aquesta manera passaren 5 ó 6 anys, essent amo absolut de la secció, ja que ell era el caixer, secretari, etc., com també era ell qui guardava tots els trofeigs que la secció guanyava.

No obstant, com que tot s'acaba en aquest món, vingué un dia que els atletes i socis de la secció es donaren compte de moltes irregularitats administratives. Acte seguit es cridà una reunió general, acordant nomenar-lo altre volta president, però remarcant-li que la seva actuació havia d'anar d'acord amb els demés companys que formaven la directiva.

Aquest acord no pogué portar-se a la

pràctica perquè dit senyor no volia que els seus actes poguessin controlar-se. Veient els socis que no hi havia manera de arreglar-ho armònicament, li exigiren la seva dimissió i la devolució de tots els trofeigs que guardava. Com és de suposar, fins en l'actualitat la secció no ha vist encara ni una trista medalla. Es feren acusacions sensacionals, tot fou endevades, les persones que intervingueren en la depuració del cas, no el volgueren deixar com es mereixia. La seva pretensió era la de deixar córrer el temps i de pas mirar per tots els mitjans possibles i no gaire nobles, la dissolució de la secció que tants sacrificis costava als seus mantenidors, però a desgrat de tot i per desgràcia d'ell, avui encare continua amb el mateix entusiasme d'abans, ja que aquells amics que sacrificaren tota una joventut per a portar a terme la causa atlètica, no estan disposats a deixar-se arrepassar l'obra iniciada per un qualsevol desaprensiu que avui, i després de tants requeriments com se li han fet perquè tornés uns trofeigs que no són seus, es podria assenyalar a l'opinió pública com a un lladre professional.

No teníem intenció de parlar d'aquest enutjós fet, si no veiéssim que dit senyor ha sigut nomenat president d'una entitat política, catalanista i republicana, i nosaltres, que com a fermes idealistes propugnem per una política honesta, no reparam a donar-lo a conèixer a l'opinió pública i preguntar-li: Es possible que un senyor de tan poca moralitat esportiva, pugui desempenyar honestament el càrrec de president d'una entitat política?

Els qui el coneixem a fons, estem disposats a tot, anirem allà on sigui per a desemascarar-lo, ja que no voldríem que els interessos de Badalona es trobessin amb la situació que es troba avui la secció d'atletisme del Badalona E. C.

SEUGUT

radicals i lliguers: dos enemics de les llibertats catalanes

teatrals

El diumenge, dia 29, es representà l'obra "La nova llum", d'E. Lluelles, per la companyia del Centre Català d'Esquerra Republicana.

L'obra no era d'una envergadura que es necessitava, tractant-se del benefici de dita companyia.

La senyora Elvira Coma, estigué molt acertada en el comés del seu paper, la qual, al tercer acte es mereixia un aplaudiment del públic, i aquest restà immòbil degut a que les demés parts del conjunt no es posaren en el to que la senyora Coma començà la relació.

El conjunt bastant desencertat.

Esperem que l'obra vinent veurem el conjunt que aquesta companyia ens presentà el dia de la magnífica comèdia "Les delícies de la llar".

També hem de dir que el públic del Centre va assistint en aquestes representacions que porten amb tota abnegació aquests joves, però ens dol molt que quasi bé tot el públic el componguin dones. Ens agradaria, doncs, veure-hi també els socis d'aquest Centre.

Esperem restarem complacuts amb ambdues peticions.

J. SITJA